

КІНДРАТОВИЧ Петро Дмитрович (1928–1996)

Випускник
інженерно-будівельного
факультету
(1952)

*Інженер-дорожник,
публіцист,
культурно-громадський
діяч*

Народився 10 червня 1928 р. в с. Бунів Яворівського району Львівської області в сім'ї заможних селян Дмитра й Анни Кіндратовичів. Петро Дмитрович змалку тягнувся до знань, залюбки ходив до школи, добре малював. У 1942–1943 рр. навчався в Яворівській торговій школі, в 1944–1946 рр. — у Яворівській СШ № 1. Мужніючи в непрості часи, Петро Кіндратович не міг лишатися аполітичним, спокійно ставитися до несправедливості, обшуків і реквізицій, насадження чужої моралі. Деякий час був зв'язковим УПА між Яворовом, Буновом і Макарами. Разом із друзями встановив хрест на могилі замордованого НКВС лікаря та письменника Юрія Липи. В лютому 1946 р. пережив арешт.

Закінчивши школу, Петро Дмитрович вступив до будівельного технікуму у Львові, а в 1947 р. став студентом одразу двох вишів — педагогічного та політехнічного, між якими, зрештою, обрав Львівську політехніку. Був зразковим студентом. Грав на бандурі в інститутській капелі, деякий час очолював ансамбль.

У 1952 р., на відмінно закінчивши ЛПІ та отримавши кваліфікацію інженера шляхів сполучення, П. Д. Кіндратович за розподілом був направлений на о. Сахалін, де працював старшим десятником, згодом — виконробом на будівництві залізниці. Умови роботи були непрості не тільки фізично, але й морально, адже працювати доводилося переважно з ув'язненими. З тих часів Петро Дмитрович виніс повагу до політичних в'язнів, яким намагався допомагати все життя — влаштувати на роботу, дати пораду.

У 1953 р. був переведений інженером до Управління будівництва № 10 у м. Столбці (Білорусь), яке будувало автодорогу Мінськ — Барановичі — Брест. У 1955 р. Управління було передислоковане на Чернігівщину, до м. Ніжина, для будівництва автошляху Лемеші — Тросна.

В 1956 р. П. Д. Кіндратович перевівся до омріяного Львова на роботу в дорожно-будівельному районі № 5 УШОСДОРУ УРСР, де працював на посаді старшого інженера. В 1959–1961 рр. був начальником планово-виробничої частини дорожно-будівельного району № 3 Управління будівництва № 10 Головдорбуду у м. Львові, в 1961–1965 рр. — начальником планово-виробничого відділу Упрдору-3 УШОСДОРУ Мінавтошосдор УРСР. З 1965 р. — головний інженер Упрдору-3, у 1968–1974 рр. — тресту «Західшляхбуд». У 1974–1979 рр. Петро Дмитрович пробував свої сили на викладацькій ниві, працюючи у Львівському автодорож-

ньому технікумі. З 1979 до 1991 р. обіймав посаду заступника начальника з економічних питань Облавтодору. Петро Кіндратович не уявляв життя без улюбленої роботи; після виходу на пенсію у 1991 аж до самої смерті в 1996 р. він працював економістом у колективному виробничому підприємстві «Автодорожник».

Високочасний спеціаліст, принциповий, вимогливий, мудрий і невтомний керівник Петро Дмитрович Кіндратович присвятив дорожній галузі України все життя, будуючи дороги, мости, житлові будинки по всій Західній Україні. Доки він був головним інженером, трест «Західшляхбуд» мав найкращі показники в Україні. Чорнобильську трагедію 1986 р. сприйняв як особисте горе, будував житло для переселенців у с. Дружня Київської області, доводилося їздити й до 30-кілометрової зони...

Ніколи не втрачав Петро Кіндратович і зв'язків із рідним університетом: був головою ДЕКУ, керував дипломними роботами.

Займався і громадською діяльністю: був членом Товариства ім. О. Маковея, «Просвіти», членом правління обласного товариства «Меморіал» і головою бунівського осередку. Досліджував життя та творчість, а також був ініціатором низки заходів із відзначення пам'яті Й. Лозинського, О. Маковея, П. Беринди, С. Яворського, Ю. Липи, Л. Мартиновича, А. Добрянського. Темою розвідок П. Д. Кіндратовича була також діяльність ОУН-УПА. Часто друкувався в періодиці. У 2003 р. зусиллями родини та друзів вийшло друком історичне дослідження Петра Дмитровича «Історія села Бунова у легендах та спогадах».

Був відзначений численними подяками, Почесними грамотами профільного міністерства, нагрудними знаками «Переможець соцзмагання», медаллю Президії ВР СРСР «Ветеран праці» тощо.

У 1953 р. Петро Кіндратович одружився із Юлією Стецько, яка була його натхненником і однодумцем усе життя. У подружжя народилися дві доньки — Наталія та Ольга, які подарували батькам чудових онуків: Ольга — Андрія, Наталія — Максима.

Серце Петра Дмитровича Кіндратовича перестало битися 4 листопада 1996 р. Він відійшов, залишивши по собі багато незавершених справ і задумів, які не встиг утілити в життя. Нині над його архівом працюють доньки та онуки.